



ΩΜΙΚΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὅγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἐνιακόσα δεκατρία,
δράσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Τετάρτη Μάη τοῦ μηνός,
κανένα νέο γεγονός.

Χίλια διακόσα πενήντα κι' ἑπτὰ,
κάζα συμμάχων τὰ μάλα λεπτά.

**Ἵτάς Ἑλευθερίας ἐκεῖ
σύγκρουσις συμμαχική.**

Εὐὰν εὐοῖ' στήν Βουλγαρία, ποῦ πάντα φίλη μένει,
καί' στοὺς συμμάχους εἰχνεται σὰν Λάμια λιμασμένη.

Κι' ἐνῶ γενναίως πολεμεῖ
ν' ἀρπάξῃ περισσότερα,
ἔξαφνα φθάνει μιὰ στιγμή,
ποῦ φεύγει γενναιότερα.

Ἀκούσετε τῶν τουφεκιῶν, τῶν κανονιῶν τὸν κρότο,
καὶ σφίξετε' στήν ἀγκαλιὰ
μὲ τὰ θερμότερα φιλιὰ
τὸν Βούλγαρο τὸν ἀδελφό, τὸν σύμμαχο τὸν πρώτο.

Φιλήστε τὴν τὴν Βουλγαρία...
σὲ καθ' Ἑλληνικὴ μεριά
χορεύει σὰν Ἀρκοῦδα.

Φιλήστε τὴν τὴν ντροπαλὴν
καθὼς ἐκείνη μᾶς φιλεῖ
μὲ φίλημα τοῦ Γιούδα.

Τάδελφικά της τὰ σπαθιὰ
καὶ σήμερα βαθειὰ βαθειὰ
'στὸ χῶμα μας καρφόνονται.

Οἱ Κροῦμοι πάθος δὲν κρατοῦν
κι' ἀπάνω σ' αἵματα πατοῦν
καὶ σ' αἵματ' ἀδελφόνονται.

Θέλουν τὴν δάφνη νικητοῦ
εἰς ἀρπαγῆς ἀγῶνα,
ποῦ τιμιώτερον αὐτοῦ
δὲν ἔχουν' στὸν αἰῶνα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Α'.

Π. — Ἀγαπητέ μου Φασουλῆ, ξέρεις γιὰ τὴν Εἰρήνην
πότε καὶ πῶς θὰ γίνη;

Φ. — Ὅταν ὑποχωρήσωμεν γενναίως εἰς βουλὰς
μεγάλας κι' ὑψηλάς.
Ὅποταν τὸ σπαθί μας πιά



δὲν σφίγγωμε' στὸ χέρι,
καὶ βλέπουμε παληανθρωπιὰ
νὰ πλημμυρῇ μ' ἀδιαντροπιὰ
τὰ γνήσιά μας μέρη.

"Όταν εἰποῦμε ταπεινοὶ
σ' ἐκείνους τοὺς φρατέλους:
τὸ θέλημά σας ἄς γενῇ
καὶ πάρει' ἐπὶ τέλους
ἐκείνο ποῦ γυρεύετε,
κι' ἄς πάη νὰ κουρεύεται.

"Όταν πῆς' στὸν Τζιολίτι,
φοβερὸ φαρμακομύτη,
κι' ὅταν πῆς τοῦ Τζουλιάνου,
ποῦ χει μύτο πελεκάνου:

Ἐμεῖς φίλοι, σ' ὅ, τι λέτε
πάντα σκύβομε κεφάλι,
κι' ἂν τὰ Γιάννενα βολέτε
πάρτε τα κι' αὐτὰ... χαλάλι.

"Όταν μὲ γενναίους οἰστρους,
μὲ βιολιά καὶ μὲ σαντούρια
ἐξυμνοῦμε, βρὲ κασίδη,
καὶ ξωτικούς Μινίστρους,
ποῦ γκαρίζουν σὰν γαϊδούρια
ξαπλωμένα' στὸ γρασίδι.

"Όταν κἀνης διαχύσεις
τοῦ Κιερμάλ, καὶ τὸν ἀφήσης
'στὴν ξεσκλαβωμένη γῇ
ν' ἄρχῃ καὶ νὰ βασιλεύῃ,
κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ νὰ κλέβῃ
καὶ νὰ πλατοικολογῇ.

"Όταν φέρεσ' εὐγενὴς
κι' ὅταν διόλου δὲν φανῇς
'στὸ γεινάτι σου γκαμήλα.

Κι' ὅταν, φίλε τραγογένη,
τοῦ Μπολετινάτς σ' εὐφραίνῃ
μυρωδάτη βαρβατίλα.

"Όταν πόδι δὲν πατῇς,
ὅταν παύσης νὰ ζητῇς
καὶ δὲν ἔχεις ἀξιώσεις.

Κι' ὅ, τι πῆρες μὲ θυσίαις,
μόχθους κι' αἱματοχυσίαις,
ἀξιοπρεπῶς τὸ δώσης.

"Όταν κύψῃς τὸν αὐχένα,
Περικλέτο, 'στὸν καθένα
καὶ 'στὴν κάθε μοιρασιά.

Κι' ὅταν μὲ φιλοφρονήσεις
'στὴν Εὐρώπῃ παραιτήσης
καὶ τὰ δόλια τὰ νησιά.

"Όταν, φίλε Περικλέτο, καθὼς σῶφρων κι' εὐπειθὴς
πρὸς τοὺς ξένους καὶ τὴν τύχην τῶν νησιῶν ἐμπιστευ-
[θῇς,
κι' ἄς ἀποφασίσουν τοῦτοι, ποῦ τὰ πάντα κυβερνοῦν,
κι' ὅ, τι θέλουν ἄς τὰ κάνουν, κι' ὅ, τι θέλουν ἄς γενοῦν.

"Όταν πῆς' στὴν Βουλγαριά, ποῦ 'στὸν κόσμο φιλενάδα
σὰν καὶ τούτῃ δὲν ξανᾶδα:
πάρε τὸνα, πάρε τᾶλλο,
τὸ μικρὸ καὶ τὸ μεγάλο.

Πάρ' ἐκεῖνα, πάρε τοῦτα,
νὰ βαροῦμε τὰ λαγοῦτα.
Πάρε Σέρραις καὶ Καββάλα
καὶ Νιγρίταις καὶ Παγγαῖα,
ὅμως πάρε κι' ὅλα τᾶλλα,
ποῦ νομίζεις ἀναγκαῖα.

Τι χαρά μας κι' εὐτυχία
νὰ κοπιάσῃς κι' ἐδῶ πέρα
γὰ νὰ γίνῃ 'ἡ συμμαχία
μυριάκις στενοτέρη.

"Ο, τι θέλεις χάρισμά σου
κι' ἐμεῖς πάντοτε σιμά σου
μὲ φιλίαν ἀκραιφνή.

Κι' ἔλα κλεῖσε μας' στὸ σπῆτι
τοῦ Ζωρζῆ Δρομοκαίτη,
ποῦ ναι κάτω' στὸ Δαφνί.

"Όταν προπατόρων θήκας
λησμονήσης, ἀδελφέ μου,
κι' ὅταν καὶ μετὰ τὰς νίκας
τοῦ περιφανοῦς πολέμου
στάσιν ἄψογον καθ' ὅλα δεῖξωμεν σὰν νουνεχεῖς
τῆς τρεχούσης ἐποχῆς.

"Όταν θέλῃς εὐπειθὴς
εὐμενείας νὰ κερδίσης,
καὶ κανένα προσπαθῇς
νὰ μὴν τὸν κακοκαρδίσης.

"Όταν γίνουν, παραλίπα,
τοῦτα κι' ἄλλα, ποῦ δὲν εἶπα,
τότε κράνῃ δὲν θὰ βλέπῃς, Ἄρη περικεφαλαίας,
τότε φθάνει μιὰ χαρὰ
κι' ἡ λευκὴ περιστέρα
μὲ τὸν κλάδον τῆς ἐλαίας.

Τότε πρέπει νὰ πιστεύῃς
ὅτι γρήγορα θὰ γίνῃ
μία διαρκὴς εἰρήνη
δίχως διαπραγματεύσεις.

II.— Πάψε, ξύλινο κεφάλι,
καὶ μὲ τοῦτα ποῦ μοῦ λές
ἄνω κάτω τῆς χολαῖς
μοῦ τῆς φέρεις τώρα πάλι.

Ἐμεῖς ὅμως καθενός, ποῦ μᾶς γίνεται ταμποῦρι,
θὰ τοῦ ποῦμε νέτα σκέτα
πὼς θ' ἀστράψῃ μπαγιονέτα,
θὰ τοῦ δώσωμε' σ' αὐτίκα, θὰ τοῦ σπάσωμε τὴ μοῦση.

"Ο, τι θέλουν δὲν θὰ γένῃ,
κι' ὁ Διάδοχος πηγαίνει
μὲς' στὰ χώματά μας τᾶγια,
ποῦ καρδιαῖς τὸν λαχταροῦν
κι' ἀδελφοὶ τὸν καρτεροῦν
μ' αἱματοβρεγμένα βᾶγια.

Καὶ ὅτ' ἐν Κορυθαῖ θὰ πάη, ποῦ καθὼς μᾶς λέν πολλοὶ

προσφιλεῖς μᾶς Ἰταλοί,
εἶναι κέντρον ἀπὸ χρόνια
τῆς Ἀλβανικῆς παιδείας,
τῆς ἀφθίτου κι' αἰδίας,
ποῦ χορταίνει μακαρόνια.

Ἀνευρέθη δὲ καὶ μία
Ἀλβανῶν Ἀκαδημία
σὰν κι' αὐτὴν τῶν Ἀθανάτων.

Καὶ διδάσκει ἐκεῖ πέρα
κάθε τέχνη νεωτέρα
τῶν πλατισκολογημάτων.

Τί λογάδες Ἀλβανοὶ
κι' ἀπὸ γράμματα πλημμύρα,
ποῦ μὲ χάσκον μένεις στόμα.

Καὶ πλουσίως ἀφθονεῖ
Λιάπηδων λογίων ψεῖρα,
Γκέγκηδων λογίων βρῶμα.

Β'.

Φ. — Κι' ὁ Στρατηγὸς Ἀμέλιο δὲν παύει νὰ κορώνη
κι' ἀπογραφή σκαρόνει,
καὶ τοὺς Ροδίους Ἰταλοὺς γυρεύει νὰ τοὺς βγάλῃ
κι' ὅλοι τοῦ λένε: Στρατηγέ, κάνε νὰ ζήσης κι' ἄλλη.

Ξέρεις πῶς οἱ φρατέλοι μᾶς, ποῦ κάνουν τοὺς τρα-
[νοὺς,
ἐπῆγαν γὰρ κατάκτησι καὶ ὅτους Ἀβηρσυνούς,
κι' ἐκεῖ τοὺς βρῆκαν συμφοραῖς, ὅπου καθεὶς τῆς ξέρει,
κι' ἂν θέλῃς ῥώτισε γι' αὐταῖς τὸν δόλιο Βερατιέρη.

Γνωρίζεις βέβαια καὶ σὺ πῶς ἔχουνε μανία
μὲς ὅτ' ἐν Ἀβηρσυνία
τῶν πολεμίων, Περικλῆ, νὰ κόβουν τὰ μελέτητα,
καὶ θεωροῦνται λάφυρα πολέμων ἀπαραίτητα.

Ξέρω πολλοὺς ἀποκοπὴν τοιαύτην ὑποστάντας,
μὰ καὶ γιὰ τὸν Ἀμέλιο, τῆς Ρόδου τὸν αἰσίκη,
μὲς ὅτ' ἀπὸ πολλὰ περίεργα μοῦ γράφουν ἐκ τῆς Τάντας
πῶς ἔπαθε ὅτ' ἐν Ἀδοῦα τέτοιο μασκαράλῃκι.

Ὅμως αὐτὸ τὸ κόψιμο, καὶ μὲν Περικλέτο,
δὲν τῶδα μὲ τὰ μάτια μου, μήτε τὸ βεβαίονα,
μήτε μπορεῖ νὰ πιστευθῇ, καὶ μᾶλλον ὑποθέτω
πῶς ἴσως νὰ τοῦ τῶ βγαλε κανένας ἀπὸ φθόνον.

Π. — Δὲν ντρέπεσαι, ξετοίπωτε;
ποῦ νῦν αἰδημοσύνη;
ἐν τούτοις ὅμως τίποτε
δὲν λὲς γιὰ τὴν Εἰρήνην.

Φ. — Ὅταν μετὰ τῶν ἀγώνων
τὰς θυσίας, ἀδελφέ μου,
σ' ἐπαρκεῖ νὰ μείνης μόνον
μὲ τὴν δόξα τοῦ πολέμου,
τότε σοῦλα καὶ σοῦ λέω πῶς Εἰρήνη θὰ φανῇ
καὶ πολέμιος καθένας πρῶτος φίλος θὰ γενῇ.

Σύμμαχοι μᾶς πολεμοῦν,
μὲ συμμάχους πολεμοῦμε,
ποῦ πολὺ μᾶς ἐκτιμοῦν
καὶ πολὺ τοὺς ἐκτιμοῦμε.

Καὶ τραβοῦμε κάθε τόσο τῶν παθῶν μᾶς τοὺς ταρα-
καὶ μ' ἐκείνους πολεμεῖς, [χοῦς
ποῦ μᾶς ἔχουνε συμμάχους
καὶ τοὺς ἔχομε κι' ἐμεῖς.

Ὅλο λόγια ζαχαρένια, φιλοφρόνησις καὶ χάδι,
τίποτα δὲν μᾶς χωρίζει,
κι' ὁ Σαβῶφ μᾶς φοβερίζει
πῶς θὰ μ' πῇ μὲς ὅτ' ἐν Ἀθήνῃ κι' ἐνταυτῷ ὅτ' ἐν Βελι-
[γράδι.

Τέτοια κι' ὁ Σεφκὲτ ἐβόα, μὰ τὸ τουρλωτὸ τοῦ φέσι
ὁ καθεὶς γνωρίζει τώρα ποῦ κατήντησε νὰ πέσῃ,
κι' ἴσως ἔτσι καταντήσῃ μὲ τὸ διάβα τοῦ καιροῦ
καὶ τὸ δοξασιὸν καλπάκι τοῦ Σαβῶφ τοῦ τρομεροῦ.

Γ'.

Π. — Ἐνῷ τέτοια μοῦ μιλεῖς
ξαναβλέπω ὅτ' ἀπὸ Ἀθήνας
τόσους τόσους προσφιλεῖς,
ὅπου δὲν τοὺς εἶδα μῆνας.

Καὶ ξαναβλέπω μὲ χαρὰ τὸν Νίκο τὸν Δουμπιώτη...
μὰ Φήμη τραγουδεῖ πολλὰ γι' αὐτὸν τὸν στρατιώτη,
Μακεδονία κι' Ἡπειρος σαλπίζει κι' ἐξυμνεῖ
μῆς μεγαλότολμης καρδιᾶς παλληκαριὰ σεμνή,
ποῦ τὴν γνωρίζουν Γιαννιτῶν, Σαρανταπόρων μὰ-
[χαις,
κι' ἡ κορυφαῖς τῶν Μπιζανίων καὶ τῶν Αὐγῶν ἡ ῥά-
[χαις,

κι' ὅσα παιδιὰ πολέμησαν μὲ τοῦτον ἐκεῖ πέρα
καὶ ὅτου πολέμου τὴ φωτιὰ τὸν εἶχαν σὰν πατέρα.

Καὶ τότε πρὶν ἀκόμη τὸ γένος σηκωθῇ
ὡς καπετὰν Ἀμύντας πῆγε νὰ κυττηθῇ
μὲ τωρινούς συμμάχους, κι' ἐκεῖ γεμάτα θάρρος
ἔβροντησαν τᾶρματά του,
κι' ἐπέρασε κι' ὁ Χάρος
πολλαῖς φοραῖς μ' προστά του.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Στοὺς ἐν Ἀμβέρσῃ φοιτητάς,
κλεινῆς Πατριδὸς ζηλωτάς,
στέλλει κι' ὁ γέρο-Φασουλῆς θερμὴν εὐχαριστίαν,
καὶ νοῦ, ψυχῆς καὶ σώματος τοὺς εὐχετ' εὐρωστίαν.

Λεωνίδα Πι Κωσταντῆ, ἐπιστήμονος τὰ μάλα,
Φροντιστήριον σπουδαῖον, ποῦ πρωτεύει μέσα ὅτ'
[ἄλλα.
Εἰς αὐτὸ διδασκαλίαν νομικῶν καὶ δικηγορῶν
καὶ προπόνησις μεγάλη γιὰ πτυχιὰ διδασκτῶν.
Φροντιστήριον τῶντι πρὸς ἐξάσκησιν σπουδῶν...
αὐτῶν δέκα, ὅτου Ἀγίου Κωνσταντίνου τὴν ὁδόν.

Λεύκωμα Δωδεκανήσων Γερασίου τοῦ Δρακίδη,
ποῦ μεστὸν φιλοπατορίας
ἀκριβεῖς πληροφορίες
περὶ τῶν νησιῶν μᾶς δίδει.

Ἀβραμοπούλου καὶ Δουμπιῆ τὰ παγωτὰ καὶ πάλι
παράποτε περίφημα κι' ὁ Φασουλῆς τὰ ψάλλει,
κι' ἐφέτος τοὺς εὐχαριστεῖ ποῦ τοῦστεῖλαν καμπόσα
κι' ἐδρόρισαν τῶν φίλων του καὶ τὴν δικήν του γλώσσα.